

Sygn. akt XVII Ka 356/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Artura Matkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r.

sprawy R. B.

oskarżonego z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 135/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 72 § 1a kk określa, iż oskarżony R. B. może kontaktować się z pokrzywdzonymi B. B. i W. B. jedynie za pośrednictwem telefonu lub e-maila,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 300 zł za drugą instancję, a nadto zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. B. kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 maja 2016 roku w sprawie XVII Ka 356/16 sporządzone co do punktu 3 sentencji – w zakresie przewidzianym przepisem art. 457 § 2 k.p.k. – na skutek wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2016 roku w sprawie II K 135/15 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (k. 361 – 362).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego (k. 400 – 409).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niniejszy dokument został sporządzony jedynie w zakresie kosztów postępowania odwoławczego dotyczących zasądzonych od oskarżonego R. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. B. kosztów zastępstwa procesowego w

postępowaniu odwoławczym. Było to zgodne z treścią wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego złożonego przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, który dotyczył wyłącznie powyżej wskazanej kwestii.

Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 11 maja 2016 roku w pkt 3 sentencji zasądził od oskarżonego R. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. B. kwotę 420,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Zasądzenie przedmiotowych kosztów zastępstwa procesowego na rzecz oskarżycielki posiłkowej było koniecznym, albowiem jej pełnomocnik złożył w tym zakresie stosowny wniosek w swojej odpowiedzi na apelację (k. 432), a następnie uczestniczył w rozprawie odwoławczej reprezentując jej interesy w sprawie (k. 440 – 441).

Określając wymiar wskazanej powyżej kwoty Sąd Okręgowy oczywiście omyłkowo zastosował przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 14 ust. 7 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461).

Tymczasem w sprawie niniejszej winny mieć zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), a dokładniej § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 w zw. z § 15 ust. 1 w zw. z § 16 tegoż rozporządzenia, zgodnie z którymi to przepisami na rzecz oskarżycielki posiłkowej winna zostać zasądzona od oskarżonego kwota 840,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Należy bowiem mieć na uwadze, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), zgodnie z jego § 23 weszło w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Natomiast zgodnie z przepisem intertemporalnym zawartym w § 21 tegoż rozporządzenia: „Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji”. Sprawa niniejsza została wszczęta złożeniem aktu oskarżenia w dniu 25 lutego 2015 roku (k. 160), a więc w czasie gdy obowiązywało jeszcze rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 461), którego przepisy, zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), należało stosować, aż do zakończenia postępowania przed Sądem I instancji i to pomimo, iż wyrok w tej sprawie zapadł już po 1 stycznia 2016 roku (wyrok ogłoszono w dniu 3 lutego 2016 roku – k. 360), kiedy to w życie weszło rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800). Bezspornie natomiast z uwagi na to, iż postępowanie odwoławcze w niniejszej sprawie zostało wszczęte już po dniu 1 stycznia 2016 roku (wniesieniem apelacji do Sądu I instancji w dniu 14 marca 2016 roku – k. 400), a więc w czasie kiedy obowiązywało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), to zgodnie z jego § 21 in fine do orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego należało zastosować przepisy tegoż nowego rozporządzenia, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku.

Konkludując, wskazane w punkcie 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 maja 2016 roku rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego jest w swej istocie postanowieniem zawartym w wyroku i z tego względu z uwagi na błędną wysokość zasądzonych w tym zakresie kosztów na rzecz oskarżycielki posiłkowej przysługuje jej zażalenie na to orzeczenie do innego równorzędnego składu Sądu odwoławczego, zgodnie z treścią przepisu art. 426 § 2 k.p.k., który stanowi, iż „od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego. Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów”.

Justyna Andrzejczak